

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 108.

Fjerde Sæssion.

35te Møde.

Torsdagen d. 9. December.

(Forts.)

Knuth (forts.): Kun een Grund, siger jeg, kan der være tilstede, som kunde bevirke, at Rigsdagen dog ikke kunde votere en saadan Lov, og det er den samme Grund, som nu er tilstede, nemlig, naar det stod uklart, ikke kunde siges, ved hvilke Midler man skulde være istand til at udvikle, styrke og fastholde en saadan Eenhed; men Regjeringen maa fra sin Side ganske vist have den Forudsætning, at den vil vide at udjævne Hindringer af denne Art. Der er jo dog kun Et af To muligt: enten er det Regjeringens Overbeviisning, at en Fællesforsætning under de nuværende Forhold kan udføres, og skal og vil blive udført, eller ogsaa har Regjeringen den modsatte Overbeviisning. Men under den Forudsætning, at Regjeringen har en Overbeviisning enten om det Ene eller om det Andet, kan man dog vel ikke tænke sig, at et Aar skulde kunne hengaa endnu og Alt blive staaende paa det samme Punkt; men man maa tvertimod sige, at, naar Regjeringen var kommen til en saadan Overbeviisning, saa maatte man endog i en overmaade kort Tid kunne vente en aaben og ligefrem Udtalelse; thi, dersom Fællesforsætningens Indførelse skulde være betinget af, at der skal indtræde store Forandringer i de ydre Forhold, før det er muligt at komme ind paa en Fællesforsætning, saa maatte en aaben Udtalelse, saaledes som den fra vor Side maa ønskes, nødvendig være af det Indhold: En Fællesforsætning kan ikke nu indføres; Forholdene tilstede det ikke, de gøre det ikke muligt. Da kunde det være, at man vilde paapege saadanne Forhold, som den høitæredede Udenrigsminister igaar paapegede med Hensyn til Frankrig, og sige: Det er et ugunstigt Tidspunkt til Indførelsen af nye constitu-

tionelle Forholdsregler; men da vilde jo ogsaa en saadan Udtalelse fra Regjeringens Side om, at en Fællesforsætning under de Tider, man da kunde overskue og bedømme, ikke kunde udføres, være en aaben og ligefrem Udtalelse, hvorefter man vidste, under hvilke Forhold man stod, og som man kunde rette sig efter. Hvad nu angaaer Toldloven i Særdeleshed, og man vilde spørge: Hvilken Indflydelse vilde da en saadan aaben Udtalelse, naar den fremkom, have derpaa? saa vil jeg dertil svare: Den maatte efter min Overbeviisning have den Indflydelse derpaa, at man da maatte skabe et Organ for denne enkelte Sag, for disse Toldforhandlinger. Naar man fandt det nødvendigt og rigtigt at gaae ind derpaa, saa maatte man komme ind paa at skabe et Organ, igjennem hvilket dette Forhold nærmere kunde udvikles; da stod man paa et Gebeet, som det var saare let at beherske. Der vil dog ikke kunne siges Andet, end at dette maatte man idetmindste med Lethed kunne sætte igjennem; man stod derved paa et neutralt Gebeet, paa et Gebeet, hvor politiske Banfælgigheder ikke saa let kunne opstaae, hvor Interesserne i mange væsentlige Puncter falde sammen. En saadan Forholdsregel forekommer mig at være i den Grad let, at, dersom man for et Aar siden havde havt den samme Tanke, at Fællesforsætningen under de nuværende Forhold ikke lod sig udføre, saa vilde man nu med stor Lethed have havt et saadant Organ tilstede, begrændset i sin Virksomhed til denne enkelte Sag, og var det saa eller blev det saa om kort Tid — og jeg kan ikke see Andet, end at dertil kun kan behøves en meget kort Tid —, da stillede Sagen sig ganske anderledes for den danske Rigsdag, end den i dette Dørluk stiller sig. Hvad nu den Tale om Fællesforsætningen angaaer, hvorpaa Udvalget er gaaet saa meget ind, da troede jeg vir-